

جهل و نادانی عامل گسترش بیماری

۲۹ اسفند ۱۳۹۹ ساعت ۱۰:۳۶

جهل و نادانی عاملی بود که افراد اقدامی برای مبارزه با تولید مثل پشه آنوفل (در و اطراف مکان‌های اقامتی خود) انجام ندهند. دولت نیز نه تنها دارای ابزارهای لازم (کینین و زیر ساخت‌های پزشکی) بلکه تمایلی برای اقدامات درمانی و پیشگیرانه گسترده نداشت.

گرچه کمبود امکانات عامل مهمی در کنترل **بیماری‌ها** در دوره قاجار بود؛ اما جهل و ناآگاهی نیز بر گسترش این روند دامن می‌زد. آن ناآگاهی تنها مختص مردم نبود، بلکه دولت نیز به دلیل ناکارآمدی عامل مهمی در پیرنگ کردن این وضعیت بود. «جهل و نادانی عاملی بود که افراد اقدامی برای مبارزه با تولید مثل پشه آنوفل (در و اطراف مکان‌های اقامتی خود) انجام ندهند. دولت نیز نه تنها دارای ابزارهای لازم (کینین و زیر ساخت‌های پزشکی) بلکه تمایلی برای اقدامات درمانی و پیشگیرانه گسترده نداشت. در حقیقت، شهرداری تهران با اقدامات کم رنگ خود برای بهبودی شرایط سلامت عمومی، حتی وضعیت را بدتر می‌کرد، با ساخت یک سری از منابع کوچک آب که خیابان‌ها را تأمین می‌کنند، مکان‌های پرورش اضافی‌ای را می‌آفریند. نلیگان (بلافاصله بعد از رسیدنش در سال ۱۹۰۶) ماهی طلایی (goldfish) را بعنوان کشنده لارو معرفی کرد. این شیوه توسط بسیاری از خانواده‌های تهرانی (نه همه آنها) بکار برده شد. این اقدام زیان خود را نیز داشت زیرا گربه‌ها همانقدر به ماهی علاقه داشتند که ماهی‌ها به لاروهای پشه‌ها. همچنین زمان تعویض آب در منابع کوچک، ماهی‌ها اغلب فرار می‌کردند. تنها ثروتمندان از توری بند برای پشه‌ها استفاده نموده و کینین نیز زمانی که احساس می‌کردند به آن نیاز دارند «نه لزوماً بر علیه مالاریا» مصرف می‌کردند.»

منبع: ویلم فلور، سلامت مردم در ایران قاجار، ترجمه دکتر ایرج نبی‌پور، تهران، انتشارات دانشگاه علوم پزشکی و خدمات بهداشتی درمانی بوشهر، ۱۳۸۷، ص ۱۴

آدرس مطلب :

<https://www.cafetari.kh.com/news/۴۸۲۵۷/جهل-نادانی-عامل-گسترش-بیماری>